

**Wyrok z dnia 8 stycznia 1997 r.
II UKN 38/96**

Przepisy określające podstawy do zaskarżenia wyroku kasacją wyłączają dopuszczalność zgłaszania w skardze kasacyjnej nowych zarzutów, wymagających ustaleń faktycznych (art. 393¹ w związku z art. 393¹¹ KPC.)

Przewodniczący SSN: Stefania Szymańska, Sędziowie SN: Jerzy Kuźniar, Maria Mańkowska (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 1997 r. sprawy z wniosku Antoniego K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w B. o rentę inwalidzką, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z dnia 2 października 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku wyrokiem z dnia 24 kwietnia 1996 r. [...] oddalił odwołanie 34-letniego wnioskodawcy Antoniego K. od decyzji organu rentowego z dnia 2 czerwca 1995 r., odmawiającej uprawnień do renty inwalidzkiej. Na podstawie opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii, ortopedii, gastrologii i psychiatrii oraz biegłego rehabilitanta Sąd ustalił, że odwołujący jest inwalidą III grupy od dzieciństwa i stwierdzone przez biegłych schorzenia: przebyty uraz głowy, reakcje histeryczno-rozszczeniowe i niewielkie zmiany zwyrodnieniowe kręgu szyjnego bez upośledzenia istotnego funkcji oraz zapalenie błony śluzowej żołądka nie stanowią pogorszenia stanu zdrowia wnioskodawcy w czasie zatrudnienia. Schorzenia te wymagają leczenia farmakologicznego, nie stanowią jednak przeciwwskazań do wykonywania zawodu stolarza.

W rewizji od powyższego wyroku wnioskodawca twierdzi, że w okresie pracy przechodził okresowe badania i był dopuszczany do pracy, pracował w akordzie i czuł się wówczas dobrze, natomiast obecnie nie może wykonywać jakiegokolwiek pracy z uwagi na zły stan zdrowia. W momencie rozpoczynania pracy nie miał dolegliwości, które zdaniem biegłych lekarzy ma od dzieciństwa.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku wyrokiem z dnia 2 października 1996 r. oddalił rewizję i podzielił stanowisko Sądu I instancji, że inwalidztwo wnioskodawcy istnieje od dzieciństwa i nie uległo pogorszeniu w czasie zatrudnienia. Sąd Apelacyjny wziął pod uwagę, że stan zdrowia wnioskodawcy oceniali w postępowaniu przed organem rentowym komisje lekarskie - Obwodowa i Wojewódzka Komisja Lekarska d/s Inwalidztwa i Zatrudnienia, w postępowaniu przed Sądem Wojewódzkim 4 lekarzy biegłych, którzy podtrzymali swoje stanowisko także w opinii uzupełniającej, wydanej w postępowaniu rewizyjnym. Wszystkie wymienione wyżej zespoły lekarskie stwierdziły jednoznacznie, że wnioskodawca jest inwalidą III grupy od dzieciństwa, inwalidztwo to spowodowane zostało niedorozwojem umysłowym

i w czasie zatrudnienia nie uległo pogorszeniu. Pozostałe schorzenia nie dają podstaw do stwierdzenia inwalidztwa. W takiej sytuacji Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do przyznania wnioskodawcy prawa do renty inwalidzkiej wobec nie spełnienia przesłanek określonych w art. 32 pkt 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.).

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok kasacją na podstawie art. 393¹ pkt 1 i 2 KPC, zarzucając obrazę art.32 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. i nierozpoznanie istoty sprawy oraz faktu, że pełnił służbę wojskową od dnia 11 lutego 1986 r. do 25 października 1987 r. i był wówczas w pełni zdrów, gdyż badające go wojskowe komisje lekarskie nigdy nie stwierdziły inwalidztwa, które wystąpiło dopiero w wyniku pobicia go w 1991 r. i 1993 r., tj. w okresie pracy zarobkowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny, jako Sąd II instancji prawidłowo oddalił rewizję wnioskodawcy, bowiem ustalenia swoje poczynił na podstawie niewadliwej oceny całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonanej przez Sąd I instancji i przeprowadził również dowód uzupełniający w postaci łącznej opinii 4 biegłych lekarzy specjalistów z zakresu wszystkich schorzeń wnioskodawcy.

Na podstawie wszystkich opinii biegłych lekarzy, w których jednoznacznie stwierdzono, że zgłaszane przez wnioskodawcę schorzenia nie powodują inwalidztwa żadnej grupy, a stwierdzone inwalidztwo III grupy istnieje od dzieciństwa z powodu niedorozwoju umysłowego - Sąd Apelacyjny słusznie uznał, że brak jest przesłanek z art. 32 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) do przyznania wnioskodawcy prawa do renty inwalidzkiej.

Zarzut kasacyjny odnośnie naruszenia prawa materialnego jest zatem bezzasadny. Natomiast odnośnie do drugiego zarzutu, zgłoszonego na podstawie art. 393¹ pkt 2 KPC, Sąd Najwyższy zauważa, że art. 391¹ i art. 393¹¹ KPC, jako przepisy określające podstawy do zaskarżenia wyroku kasacją, wyłączają dopuszczalność zgłaszania w skardze kasacyjnej nowych zarzutów wymagających ustaleń faktycznych. Oznacza to, że Sąd Najwyższy rozpoznając kasację działa jedynie w ramach stanu faktycznego ustalonego już w postępowaniu przed sądem I i II instancji.

W trakcie postępowania sądowego wnioskodawca nie zgłaszał dowodów z badań wojskowych komisji lekarskich na okoliczność, że niedorozwój umysłowy nie występował u niego w okresie odbywania służby wojskowej, nie wskazywał również, że schorzenie to wystąpiło dopiero w latach 90-tych po urazach, co do których brak jest również potwierdzenia jakimś dowodem w sprawie. Sąd Apelacyjny nie naruszył zatem przepisów postępowania w sytuacji, gdy nie stanowiło to przedmiotu zarzutów rewizyjnych i o powyższych okolicznościach nie był powiadomiony w rewizji.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy uznał, że kasacja nie ma usprawiedliwionych podstaw i podlega oddaleniu na podstawie art. 393¹² KPC.

=====